

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **B. Č. B.**, narozena „X“,
bytem „X“,
zastoupena Pavlem Uhlem, advokátem,
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5,

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 27. 5. 2020, č. j. X, a rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého ze dne 13. 3. 2020, č. j. X, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2020, č. j. X, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 13. 3. 2020, č. j. X. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na pracovní plán prvního skryvkového řezu, organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobkyni pokutu 4 000 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedla, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, správní orgán neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby a jako první úkon v řízení vydal dne 27. 2. 2019 příkaz. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala včasný odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Podle žalobkyně má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení promlčení, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. Žalobkyně upozornila na to, že aktuální právní úprava nepřevzala dřívější § 20 odst. 2 větu poslední zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který stanovil, že je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh doby jeho doručením. Podle žalobkyně není z příkazu ze dne 27. 2. 2020, č. j. X, patrný den jeho vypravení. Za předpokladu, že by tento byl shodný se dnem jeho vyhotovení, počala by tímto dnem vypravení plynout i nová, jednoletá promlčecí doba, která by uplynula ke dni 26. 2. 2020. Následně vydané rozhodnutí obvodního báňského úřadu nese datum vyhotovení 13. 3. 2020 a týž den bylo doručeno do datové schránky právního zástupce žalobkyně. Z toho lze podle žalobkyně dovodit, že k vydání rozhodnutí došlo po uplynutí jednoleté promlčecí doby, a proto bylo nezbytné řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobkyně zdůraznila, že jakákoli hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřipustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázala žalobkyně na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.
3. Podle žalobkyně shromážděné podklady neumožňovaly správnímu orgánu vydat ve věci meritorní rozhodnutí o uznání její viny, neboť samotné ztotožnění osoby stejně jako fakt, že se udál přestupek, se opírá pouze o úřední záznamy policie. Žalobkyně měla za to, že se jedná o zjevné porušení zásad presumpce neviny a *in dubio pro reo* upravených v § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Připomněla, že obviněný není povinen prokazovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svou nevinu či zpochybňovat závěry, k nimž dospěla policie. Zdůraznila, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. K tomuto odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 231/2017, 1 As 60/2016, 1 As 96/2008 a 1 As 34/2010. K pravomocným příkazům z jiného správního řízení žalobkyně dodala, že jimi nemůže být prokázána její vina a předchozí neoprávněný postih nemůže být důvodem pro další neoprávněné potrestání, ani jimi není správní orgán vázán při posuzování viny.

4. Žalobkyně v řízení rovněž namítala, že přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena, a opačný závěr žalovaného nemá oporu v podkladech rozhodnutí. Trvala na tom, že jde o souběh jednočinný, jelikož v předchozí věci vedené Městským úřadem v Litvínově byla pravomocně uznána vinnou, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Dolů Bílina v katastrálním území obce Libkovice neuposlechla výzvu policisty tím, že vnikla do důlního díla. V nyní projednávané věci byla uznána vinnou pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, vyplývá podle žalobkyně i z pokynu policisty, na který odkázala. Za shodné považovala i následky projednávaných přestupků. Zásada zákazu dvojího trestání, která vyplývá z čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, nemůže být podle žalobkyně prolomena ani skutečností, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.
5. Podle žalobkyně nebyl účastí na předmětném protestu naplněn materiální znak přestupku a důvodem vniknutí účastníků protestu do území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozují spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží. Uvedla, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. Pokud by bylo prokázáno, že jednáním kladeným jí za vinu ohrozila sama sebe, podle žalobkyně jí nemůže být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu České republiky sankcionovat. Rovněž ohrožení ostatních aktivistů a zaměstnanců dolu z provedeného dokazování nijak nevyplývá. Žalobkyně podotkla, že se protestující snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodala, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitku zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčení doby žalobkyně v odvolacím řízení neuplatnila, a jde tedy nad rámec otázek, které by mohla žalovat. Příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 a § 150 správního řádu, má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu pak podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Vzhledem k tomu, že právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že zrušený příkaz v plném rozsahu a se všemi právními důsledky nahrazuje oznámení o zahájení řízení. K přerušení promlčecí doby tak podle žalovaného došlo ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 9. 5. 2019, kdy byl doručen příkaz ze dne 21. 3. 2019, č. j. X. V nové promlčecí době jednoho roku pak obvodní báňský úřad vydal dne 13. 3. 2020 rozhodnutí č. j. X, čímž došlo k opětovnému přerušení promlčecí doby. Podle žalovaného tedy nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

7. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku neprokázání přestupku. Jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobkyně a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a datem, došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a správní orgán zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Odmítl, že by obvodní báňský úřad opřel svůj výrok pouze o úřední záznam a oznámení přestupku, neboť v rámci rozhodování ověřil a doložil, že je v místě zadržení žalobkyně rozhodnutím obvodního báňského úřadu povolena hornická činnost na lomu Bílina a v době spáchání přestupku existovalo řádné vymezení hranice povolené hornické činnosti výstražnými tabulkami spojenými páskou a nápisy upozorňujícími na zákaz vstupu do ohraničené oblasti. Žalobkyně rovněž nevyužila možnosti předložit důkazy svědčící v její prospěch. Žalovaný uvedl, že přestože úřední záznam nebyl vnímán jako důkaz, tak z něj mohl obvodní báňský úřad vycházet jako z podkladu pro rozhodnutí, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, označil za nepřiléhavý. Z policejního spisu jednoznačně vyplývá, že byla žalobkyně policií zadržena na pracovní pláni prvního skrývkového řezu lomu Bílina s uvedenými souřadnicemi a následně eskortována k dalším úkonům. Neměla u sebe průkaz totožnosti a odmítala součinnost s policií, která pořídila její fotografii, na základě které byla policií následně ztotožněna. Žalobkyně navíc spáchala na stejném místě a téměř ve stejnou dobu v rámci svého jednání další přestupek, ze kterého byla pravomocně uznána vinnou Městským úřadem v Litvínově, což sama v žalobě uvedla. Lze na ni tudíž pohlížet jako na osobu, která se podle pravomocného rozhodnutí nacházela na místě, kde je to zakázáno. V daném případě bylo spáchání přestupku žalobkyní jednoznačně prokázáno a bylo dostatečným způsobem zadokumentováno policií. Další dokazování spáchání přestupku by tedy podle žalovaného bylo nadbytečné.
8. K námitce porušení zásady *ne bis in idem*, žalovaný uvedl, že příkazem Městského úřadu v Litvínově ze dne 8. 11. 2018, č. j. X, byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta za nesplnění pokynu policisty k zajištění účelu shromáždění podle § 8 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Rozhodnutím obvodního báňského úřadu byla žalobkyně shledána vinnou z porušení jiných významných zájmů chráněných horním zákonem, konkrétně došlo k ohrožení zdraví a života jí samotné, ostatních aktivistů i zaměstnanců dolu. Je tedy evidentní, že porušení či ohrožení chráněného zájmu, tedy právně významný následek, je u obou řízení, ve kterých byla žalobkyně uznána vinnou, odlišný. K dělení jednání na různé skutky odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalovaný za nedůvodnou označil námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobkyně spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobkyně, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobkyně, že její jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Toto omezení bylo zákonem stanoveno z důvodu ochrany práv a svobod druhých a z důvodu ochrany veřejného zdraví. Jednáním žalobkyně podle žalovaného rovněž došlo k porušení právem chráněného zájmu na bezpečném a hospodárném dobývání výhradního ložiska, Žalovaný dodal, že právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí neopravňují žalobkyni bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobkyně, že jednala v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný zásadně odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědého uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že obvodní báňský úřad vyhotovil dne 27. 2. 2019 příkaz č. j. X, kterým uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Ve výkroku tohoto příkazu je uvedena adresa trvalého pobytu žalobkyně „X“. Z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doručenky založené ve správním spise soud zjistil, že tento příkaz byl vypraven dne 4. 3. 2020, kdy byl obvodním báňským úřadem zaslán adresu shodnou s adresou uvedenou ve výroku tohoto příkazu. Uvedená písemnost se obvodnímu báňskému úřadu vrátila zpět s poznámkou „*neznámy*“. Následně dne 21. 3. 2019 obvodní báňský úřad vyhotovil příkaz č. j. X, který byl shodného znění jako příkaz ze dne 27. 2. 2019, č. j. X, s výjimkou adresy trvalého pobytu žalobkyně uvedené ve výroku, jež byla uvedena ve znění „X.“ Na tuto adresu byl příkaz dne 6. 5. 2019 vypraven a následně dne 9. 5. 2019 doručen žalobkyni. Z uvedeného je zřejmé, že příkazem ze dne 21. 3. 2019 byl opraven výrok předchozího příkazu ze dne 27. 2. 2019, a to v části adresy trvalého pobytu žalobkyně. Obvodní báňský úřad pochybil, když vydal druhý příkaz s rozdílným číslem jednacím namísto toho, aby vydal opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu. Z postupu obvodního báňského úřadu i z jeho rozhodnutí je však patrné, že první příkaz ze dne 27. 2. 2019 považoval za neúčinný a odpor žalobkyně ze dne 16. 5. 2019 za včasný.

14. Soud konstatuje, že sice se jedná o vadu řízení, avšak tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož nebyla porušena žádná práva žalobkyně, když žalobkyně podala proti druhému z příkazů odpor, kterým došlo ke zrušení příkazu, a obvodní báňský úřad rozhodl ve věci ve standardním správním řízení. Soud proto v popsaném chybném postupu obvodního báňského úřadu neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, když ostatně ani sama žalobkyně v odvolání ani v žalobě tuto skutečnost nenamítala.
15. Dále se soud zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím promlčecí doby.
16. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do 15 000 Kč.
17. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“* V daném případě nedosahovala horní hranice pokuty tohoto limitu, a proto promlčecí doba činí jeden rok.
18. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
19. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
20. Nejdříve považuje soud za nezbytné uvést veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby. Pro úplnost však soud směrem k žalobkyni poznamenává, že se neztotožnil s jejím názorem, že účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení běhu promlčecí doby, má pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor. Příkaz jako rozhodnutí o vině již svým vydáním má za následek přerušení promlčecí doby, a to bez ohledu na to, zda následně dojde k jeho zrušení v důsledku podání odporu, či nikoli. Podání odporu totiž nic nemění na skutečnosti, že byl vydán příkaz jakožto rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterým byl obviněný uznán vinným, a tudíž došlo k naplnění podmínek pro přerušení běhu promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, bod 18).

21. V projednávané věci je za počátek běhu promlčecí doby podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky třeba považovat den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za něhož je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Před uplynutím této jednoleté promlčecí doby obvodní báňský úřad vydal příkaz ze dne 27. 2. 2019, č. j. X. Z doručanky založené ve správním spise je patrné, že k jeho vypravení (předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení) došlo až dne 4. 3. 2019, tj. vydán ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu byl předmětný příkaz až dne 4. 3. 2019 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Tímto dnem byla podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, jelikož se jednalo o rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou, a došlo k jeho vypravení, tedy k vydání.
22. Nic na tom nemění ani skutečnost, že tento příkaz nebyl z důvodu nesprávné doručovací adresy žalobkyni doručen. Dnem 5. 3. 2019 tedy počala běžet nová jednoletá promlčecí doba, jejíž konec připadl na 4. 3. 2020. Následně dne 21. 3. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. X, (vypraven, tj. vydán byl až dne 6. 5. 2019), kterým opravil příkaz ze dne 27. 2. 2019, č. j. X. Jednalo se o rozhodnutí, které zjevně sloužilo jen k opravě předchozího příkazu, a které tedy ve vztahu k běhu promlčecí doby nemohlo vyvolat žádné účinky. Proti příkazu ze dne 27. 3. 2021 podala žalobkyně dne 16. 5. 2019 odpor. Obvodní báňský úřad ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 3. 2020, č. j. X, které bylo vypraveno (vydáno) téhož dne.
23. Z výše uvedeného je zřejmé, že konec nové promlčecí doby počítané od vydání příkazu ze dne 27. 2. 2019 připadl na 4. 3. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby ale nenastala žádná další skutečnost či událost předpokládaná v § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky, jež by měla za následek stavění či opětovné přerušení promlčecí doby a počátek běhu nové. K zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchaný přestupek tak došlo již dne 4. 3. 2020. Po podání odporu proti příkazu totiž obvodní báňský úřad vydal rozhodnutí, jímž žalobkyni opětovně shledal vinnou, až dne 13. 3. 2020, kdy jej podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu doručoval právnímu zástupci žalobkyně elektronicky prostřednictvím datové schránky. K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo až po uplynutí jednoleté promlčecí doby a po zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchaný přestupek.
24. Právní názor žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí, že odpovědnost za přestupek prozatím nezanikla, neboť doručením příkazu ze dne 21. 3. 2019 žalobkyni dne 9. 5. 2019 byla promlčecí doba přerušena podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, proto soud vyhodnotil jako nesprávný. Především opětovně vydaný příkaz (který ani neměl být vydán, když představoval toliko opravu chybné adresy ve výroku příkazu předchozího) nemůže mít z hlediska běhu promlčecí doby žádné účinky, neboť ty se mohou vázat výhradně k příkazu prvnímu, tj. k příkazu ze dne 27. 2. 2019. Zároveň pak z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020-55, vyplývá, že příkaz je třeba považovat za rozhodnutí, jehož vydáním se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přerušuje běh promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, nikoli za oznámení o zahájení řízení uvedené pod písmenem a) téhož ustanovení. Podstatné proto není, kdy byl příkaz žalobkyni doručen, nýbrž výhradně to, kdy byl vydán, tj. 4. 3. 2020. Uvedený nesprávný právní názor žalovaného způsobuje podle názoru soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí.

25. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že zjištěná nezákonnost projevila již v řízení před obvodním báňským úřadem, který vydal své rozhodnutí ze dne 13. 3. 2020 až po uplynutí promlčecí doby, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
26. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť to s ohledem na marné uplynutí promlčecí doby před vydáním rozhodnutí obvodního báňského úřadu ze dne 13. 3. 2020 a zjištěný zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek, který nutně musí vyústit v zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky, ztratilo jakýkoli smysl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. srpna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)